

Դանիել Վարուժան

Գարնան անձրև

Դաշտերուն վրա իր տրտմությամբ համատող
Անձրևը չէ՛ ասիկա:
Գարնան ջաղքն է՝ որ ցանքերուն վրա անհուն
Լուսացրնցող կտեղա:

Աստղերն անհայտ, կարծես հալած արևեն,
Տեղատարափ կթափին,
Եվ կլվան իրենց լույսին մեջ փաղփուն
Անդաստաններն ու այգին:

Կապույտն հանկարծ կու լա բուռն ծիծաղեն,
Եվ կտեղա ադամանդ.
Կը լուսանան կույր աղբերակներն ու կ'երգեն
Իրենց ծրնունդն արգավանդ:

Անհունն ի վար կհեղեղվին շառաշուկ
Մեծ կաթիլներ շափյուղա,
Լի արևով, ցրնծությունով, կապույտով,
Ծիծաղներով սատափյա:

Մարգերը թաց կ'արտաշրնչեն գովություն...
Կը լրվացվին գառնուկներ...
Բո՛ւյրը հողին, հողին բո՛ւյրը, ծավալուն,

Կը լեցնե գյուղն ու եթեր:

Ու արտերո՛ւս, արտերո՛ւս մեջ քրտնաշատ

Իմ ցորյաններս համեցող

Նոր ուժերով հորդահոսա՛ն կըձյուղին

Կայլակներու մեջ ի լող:

Եվ մաքրված անտառին մեջ, այս պահուս,

– Ըստ իմ գյուղիս հեքիաթին –

Կձնի եղնիկը, գոտիին տակ ծիրանի,

Եզնորդ մը՝ նման լուսինին: